

РЕШЕНИЕ

№ 28317

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10362** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Б. (В. В.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат И. Д., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], № 4б срещу Заповед № 4536 ПАМ – 585/13.09.2024 г., издадена от Началник на ГПУ С., с която на оспорващия е наложена Принудителна Административна Мярка (ПАМ) – „Забрана за влизане в Република България за срок от пет години“.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на материалния закон. Посочва се, че в заповедта не са описани фактическите предпоставки за издаването ѝ. Твърди се, че в чл. 39а от ЗЧРБ липсва принудителна административна мярка от вида, наложена на чуждестранния гражданин. Според оспорващия не са посочени мотиви, защо ПАМ е определена в максималния предвиден в закона срок.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява. От упълномощените от него адвокат Д. са постъпили писмени бележки, в които се прави искане за установяване на несъответствие между словесното посочване на вида на ПАМ и описаните в акта правни разпоредби. Сочи се, че наложената ПАМ не е пропорционална и не е в съзвучие със съображения 13 и 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО. и Х. и М. Д., които поддържа жалбата.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Н. оспорва жалбата. Моли оспорената заповед да бъде оставена в сила като правилна и законосъобразна.

Представя допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка № рег. № 4536р-30339/10.09.2024 г., съставена от полицейски инспектор в 01 група на ГКПП „Капитан А.“, на 10.09.2024 г., около 20,40 часа, на ГКПП „Капитан А.“ за влизане в страната се е явил автомобил марка „Нисан“, с турски рег. номер 39ADM931, управляван от турския гражданин Б. Б.. В автомобила, в допълнително монтиран тайник на пода, са открити две лица, граждани на С., без документи за самоличност, за които не са установени данни за легално влизане на територията на страната.

Б. Б. е задържан със заповед за задържане.

С докладната записка е направено предложение спрямо чуждестранния гражданин Б. Б. да бъдат наложени ПАМ по чл. 41, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗЧРБ.

Вземайки предвид изложеното в докладната записка, Началник на ГПУ С. е издал оспорената заповед.

Със заповед № 632/17.06.2024 г. Директорът на Регионална Дирекция „Гранична полиция“, Е. е оправомощил, на основание чл. 44, ал. 1, във връзка с чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ началниците на ГПУ, към РДГП – Е., да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9, ал. 10 и ал. 13 от ЗЧРБ.

С протоколно определение от тринадесети септември 2024 г., по нохд 745/2024 г., РС, [населено място] е признал за виновен турския гражданин Б. Б., в извършване на престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4, във връзка с ал. 1 от НК, поради което му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и го е осъдил да заплати глоба в размер на 9000 лв.

Изпълнението на наказанието е отложено на основание чл. 66 от НК за срок от 3 години.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспорената заповед е връчена на лично на Б. Б. на 13.09.2021 г. Жалбата е чрез административния орган на 16.09.2024 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед Началникът на ГПУ Свиленграде приел, че в случая спрямо Б. Б. са налице материално-правните предпоставки по чл. 41, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, т.е. на чужденеца следва да бъде наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на България, защото за същия има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Мярката е наложена за срок от пет години.

По силата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните

дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

В разглежданият казус Началникът на ГПУ С. е бил оправомощен със заповед № 632/17.06.2024 г. на Директора на Регионална Дирекция „Гранична полиция”, Е., на основание чл. 43, ал. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ да издава заповеди за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9, ал. 10 и ал. 13 от ЗЧРБ. С цитираната заповед са посочени изрично ПАМ, които този орган може да налага, сред които са и тези по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, т.е. забрана за влизане и пребиваване на територията на България.

На това място съдът намира, че следва да обсъди възражението на пълномощника на жалбоподателя, че ПАМ от вида на наложената – забрана за влизане в България, не е сред тези предвидени, в чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Без съмнение актуалната редакция на чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ гласи, че една от принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците, по т. 4 от този закон, е „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз”.

Следва да се има предвид, че тази ПАМ се прилага, след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България, т.е. след влизането в сила на решение на Съвета относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния (ДВ, бр. 70 от 2013 г., изм., бр. 56 от 2018 г.). Изложеното налага следния извод.

До момента, до който България не е пълноправен член на Ш. пространство, т.е. до момента, до който за страната не е в сила, в цялост Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), по отношение на чужденците ще бъдат налагани предвидените до този момент в ЗЧРБ принудителни административни мерки.

Съгласно чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на издаването на оспорения административен акт) , принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, до влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България са: 1. отнемане на правото на пребиваване в Република България; 2. принудително отвеждане до границата на Република България; 3. Експулсиране и 4. забрана за влизане в Република България.

Съгласно чл. 42з, ал. 1 от ЗЧРБ (изм. и доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.), забрана за влизане в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1. Забраната за влизане в Република България е за срок до 5 години

Общозвестно е, че едва на 12 декември 2024 г. Съветът на ЕС, на среща на вътрешните министри на държавите членки, взима решение, България и Румъния да бъдат, официално приети за пълноправни членки на Ш. пространство от 01 януари 2025 г.

След тази дата, компетентните органи по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, ще могат да налагат предвидените в чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ принудителни административни мерки, включително „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите -

членки на Европейския съюз”.

В разглеждания казус е безспорно, че по отношение на Б. Б. са налице данни за това, че за него има данни, че извършва незаконно въвеждане в страната на лица. Това обстоятелство се установява от отразеното в цитираната докладна записка, чието съдържание не беше опровергано, в хода на съдебното производство. Във връзка с изложеното съдът намира, че са налице материално правните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

По отношение на оплакването за нарушение на принципа на съразмерност, съдът намира следното. Вярно е, че срокът, за който е наложена забрана е максимално предвидения в закона от 5 години и че в оспорения акт не са изложени мотиви, защо е избран именно този срок.

От друга страна е безспорно, че деянието на Б. Б. представлява тежко умишлено престъпление по чл. 280, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НК. Оспорващият е превел през държавната граница две лица, с моторно превозно средство, в което е имало специално пригодно пространство за укриването на хора. Установените факти сочат изключителната обществена опасност на действията на чуждестранния гражданин. Чрез той не само не се съобразил със забраните за подпомагане на нелегалната миграция, но и е поставил в опасност живота на лицата, които е превозвал. По тази причина съдът намира за законосъобразно избраното от началника на ГПУ – С. решение да наложи процесната ПАМ за максималния предвиден в закона срок.

Съдът не намира за основателни наведените оплаквания за нарушение на чл. 35 от АПК. Вярно е, че чужденецът не е бил уведомен за започването на производството по издаването на оспорения акт и не му е дадена възможност да сочи доказателства. Това нарушение на правата на адресата на заповедта, допуснати в хода на административното производство не е достатъчно съществено, защото съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. (В. В.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат И. Д., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], № 4б срещу Заповед № 4536 ПАМ – 585/13.09.2024 г., издадена от Началник на ГПУ С., с която на оспорващия е наложена Принудителна Административна Мярка (ПАМ) – „Забрана за влизане в Република България за срок от пет години“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.